

Nr 265.

Av herr **Lamm m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition*
angående vissa anslag till lantmäteriväsendet m. m.

Vid Kungl. Maj:ts proposition nr 235 angående vissa anslag till lantmäteriväsendet m. m. finnas, såsom bilagorna 1 och 2, fogade av lantmäterikommissionen uppgjorda förslag till *dels* förordning angående sättet för utförande av vissa mättningsarbeten (mättningsförordning), *dels ock* kungörelse med vissa föreskrifter angående mättningsväsendet inom rikets städer och sådana samhällen på landet, där den för städerna gällande ordning för bebyggande skall iakttagas, vilken kungörelse skulle ersätta en i samma ämne den 16 augusti 1918 utfärdad kungörelse. I fråga om sistnämnda förslag synes Kungl. Maj:t icke hava uttalat sig. Beträffande förslaget till mättningsförordning tillkännagiver Kungl. Maj:t i propositionen sin avsikt att, om propositionen vinner riksdagens bifall, utfärda förordning i huvudsaklig överensstämmelse med lantmäterikommissionens förslag.

Förslaget till mättningsförordning utgår från att förordningens bestämmelser skola vara gemensamma för dels de mätningar, som enligt lantmäterikommissionens åsikt äro att hänföra till det lantmäteristyrelsen underlydande lantmäteriväsendet, d. v. s. det legala skiftesväsendet, och dels vissa i städerna förekommande mätningar, nämligen sådant mättningsarbete, som »äger rum, på grund av beslut av stadsfullmäktige eller motsvarande kommunala myndighet och som är av grundläggande art för mättningsväsendet därstädes».

En sålunda begränsad omfattning av förordningen är enligt vår mening icke rimlig. Antingen bör förordningen vara en endast för lantmäteristyrelsens mättningsarbeten utfärdad stadga eller ock bör mättningsförordningen vara allmän, d. v. s. omfatta alla mätningar av offent-

lig natur, oavsett under vilken myndighets kontroll de ärenden, som föranleda mätningarna, ligga. Avsikten med den egendomliga omfattningen av den föreslagna förordningen synes oss vara uppenbar; den är föranledd av lantmäteristyrelsens önskan att även på denna väg söka erhålla insteg i städerna och bringa under sin kontroll och disciplinära myndighet de i städerna förekommande arbeten, i vilka mätningar ingå såsom led. Lantmäteristyrelsens strävanden härutinnan böra enligt vår mening avvisas. Det bör ihågkommas, att städernas mätningstväsande har en helt annan grund än landsbygdens. Medan på landsbygden mätningarna uteslutande, åtminstone i huvudsak, äro redskap för den äganderättsliga jorddelningen, bottnar mätningstväsandet i städerna i förhållanden till vilka landsbygden saknar motsvarighet, nämligen alla de förhållanden, som orsakas eller följa av stadsplanen och vad som därmed sammanhänger. I lantmäteristyrelsens uppgift ingår icke att taga befattning med stadsplaneväsandet, den är därtill ej rustad, andra myndigheter, byggnadsstyrelsen och de kommunala byggnadsnämnderna, hava dithörande frågor om hand. Stadsplanelagskommittén, som utlåtits sig i ärendet, har ock fullt riktigt anmärkt, att konsekvensen av en lantmäteristyrelsens myndighet över kartläggningen i städerna småningom torde bliva, att stadsplaneväsandet i dess helhet måste flyttas till lantmäteristyrelsen. I likhet med stadsplanelagskommittén anse vi, att en sådan utveckling av förhållandena skulle vara högst olycklig.

Den attack i samma riktning, som gjordes för några år sedan, blev lyckligt avvisad. Vi åsyfta det i sammanhang med lagstiftningen angående fastighetsregister gjorda förslaget, enligt vilket rätten att uppgöra förslag till stadsplan skulle vara beroende av lantmäteristyrelsens medgivande och i det väsentliga förbehållen rikets lantmätare eller personer, som tjänstgjort såsom biträden åt lantmätare. Detta förslag möttes från städernas sida av en enhällig och kraftig opposition, och den behandling frågan rönt i riksdagen, föranledde en omläggning av hela den föreslagna lagstiftningen. 1917 års lag om fastighetsbildning i stad, som i enlighet därmed utfärdades, är uppenbart grundad på den förutsättningen, att lantmäteristyrelsens tillsynsbefogenhet icke skall omfatta stadsplaneväsandet och vad därmed har sammanhang, således ej heller de mätningar i stad, som förutsätta stadsplan. De påståenden i motsatt riktning, som blivit gjorda, sakna, på sätt stadsplanelagskommittén visat, varje grund.

Städerna hade, efter nämnda lags utfärdande, med allt fog den uppfattningen, att frågan om lantmäteristyrelsens befogenheter inom stad därmed var definitivt avgjord. I likhet med stadsplanelagskommit-

tén anse vi, att avgörandet innebar, att lantmäteristyrelsens kontrollmyndighet i stad inskränkts att, såsom före fastighetsbildningens tillkomst, avse sådana förrättningar, som höra under det legala skiftesväsendet, numera således laga skiften enligt 6 kap. fastighetsbildningslagen.

Överraskande var det för den skull, att redan året efter lagens tillkomst frågan åter gjordes aktuell genom lantmäteristyrelsens initiativ. År 1918 anmodade Kungl. Maj:t lantmäteristyrelsen att inkomma med förslag till de författningsändringar, som kunde vara påkallade till följd av fastighetsbildningslagen. Denna remiss tog lantmäteristyrelsen till anledning att först och främst hemställa, att styrelsens tillsynsbefogenhet skulle utsträckas till att omfatta även tomtmätningar, varmed styrelsen aldrig förut haft befattning, samt det nya i 5 kap. fastighetsbildningslagen upptagna avstyckningsförfarandet. Men därjämte uttalade styrelsen, att det icke syntes styrelsen vara tilltalande, att städernas mätningssväsen skulle stå under styrelsens tillsyn allenast beträffande nu omförmälda lantmäteriarbeten. Styrelsen ansåge, att mätningssväsens verksamhet i sin helhet borde läggas under styrelsens övervakande. Särskilt betonade styrelsen angelägenheten av att styrelsens tillsyn finge omfatta även beskaffenheten av de kartor, som låge till grund för stadsplanerna.

Utan att städerna bereddes tillfälle att yttra sig och oaktat lantmäterikommissionen uttalade, att de av styrelsen föreslagna bestämmelserna syntes i vissa avseenden vara för långt gående, utfärdade Kungl. Maj:t, i anslutning till lantmäteristyrelsens hemställan, i administrativ ordning den 16 augusti 1918 den ovan omförmälda kungörelse, beträffande vilken lantmäterikommissionen nu framställt förslag till vissa jämkningar.

Till följd av kungörelsens dunkelhet i vissa punkter är det icke möjligt att ur densamma fullt klart utläsa omfånget av lantmäteristyrelsens befogenheter inom städerna. Då emellertid kungörelsen är utfärdad enligt lantmäteristyrelsens förslag, torde styrelsens skrivelse kunna tjäna såsom motiv. Vi tillåta oss att beträffande denna kungörelse hänvisa till vad därom anförts av stadsplanelagskommittén, vars yttrande i ärendet tyvärr är i viktiga delar icke återgivet i propositionen. Såsom särskilt belysande för den egendomliga ställning, vari städerna genom denna kungörelse blivit försatta, få vi framhålla att genom kungörelsen så gott som hela den disciplinära myndighet, som tillkommer lantmäteristyrelsen gentemot dess underlydande, statligt anställda och avlönade tjänstemän, gjorts gällande gentemot kommunerna och deras kommunalt anställda och avlönade tjänstemän. Lantmäteristyrelsen äger gentemot

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 3 saml. 110 häft. (Nr 264—265.) 2

dessa rätt att förelägga vite, samt att själv eller genom lantmäterifiskalen anställa åtal; styrelsen kan t. o. m. ådöma vederbörande stadsingeniör varning, böter och även suspension från utövande av sin kommunala syssla.

I fråga om dessa bestämmelser i kungörelsen yttrade stadsplane-lagskommittén följande, vilket synes förtjänt av att tagas under allvarligt övervägande: »— — — Nu invändes det måhända, att även om dessa bestämmelser strida mot den vanliga uppfattningen angående statens förhållande till kommunerna, desamma dock icke äga någon nämnvärd praktisk betydelse. Lantmäteristyrelsens representant i lantmäterikommissionen hyste emellertid vid ärendets behandling inom kommissionen en annan uppfattning. I avgiven reservation uttalade han nämligen sina farhågor för att det icke skulle kunna lyckas lantmäteristyrelsen att lösa de uppgifter inom städerna, som han ansåge tillkomma lantmäteristyrelsen, med allenast de bestämmelser, som innehölles i kommissionens förslag. Härför fordrades enligt hans förmenande minst godtagande av lantmäteristyrelsens förslag och desslikes åtalsrätt för lantmäteristyrelsen. Ävenledes borde styrelsen utrustas med befogenhet att tilldela städernas tjänstemän varning.

Kommittén kan icke underlåta att ställa sig synnerligen betänksam inför detta program för lantmäteristyrelsens och städernas samarbete, ett program, som icke torde äga motsvarighet i vår förvaltning, ej heller varit från statens sida ifrågasatt att tillämpas gentemot kommunerna och deras tjänstemän. Till jämförelse må hänvisas till städernas förhållande till exempelvis byggnadsstyrelsen, vilken vid sin tillsyn över byggnads- och stadsplaneväsendet varken behövt eller ifrågasatt sådana hjälpmedel som vites- eller varningsrätt eller åtalsbefogenhet. Skulle någon byggnadsnämnd eller tjänsteman visa försumlighet eller tredska i sin ämbetsutövning, finnas förvisso tillräckliga rättsmedel tillgängliga och kunna av Konungens befallningshavande efter anmälan bringas i tillämpning. Kommittén kan icke finna annat än att hela situationen, sådan den här framställer sig, icke bär prägeln av förståelse för det moderna kommunala livet och dess riktiga förhållanden till staten.»

I sammanhang därmed erinrade stadsplane-lagskommittén, hurusom enligt den föreslagna mättningsförordningen, enligt dess då föreliggande lydelse, lantmäteristyrelsen dessutom skulle äga att meddela städerna verkställighetsföreskrifter, vilka praktiskt taget skulle kunna vara av vad innehåll som helst, och således för städerna så kostsamma som helst, och hurusom slutligen enligt samma förslag det skulle vara förbjudet med ett par oväsentliga undantag att hos Kungl. Maj:t anföra klagan mot lantmäteristyrelsen i frågor, som upptoges i mättningsförordningen.

Stadsplanelagskommittén tillade med fog, att det syntes som om beträffande mätningstväsendet i städerna ganska litet skulle bli kvar av den kommunala självbestämningsrätten och, såsom följd därav, det kommunala intresset. Och kommittén betonade kraftigt nödvändigheten av att åtgärder vidtoges för att åstadkomma rättelse i hela denna fråga, enär eljest skadliga följder utan tvivel komme att visa sig.

Vi instämma till fullo med stadsplanelagskommittén i vad den sålunda anfört och hålla före, att riksdagen bör hos Kungl. Maj:t göra framställning, att den nu omtalade kungörelsen av den 16 augusti 1918 måtte upphävas och ersättas med en författning av det ungefärliga innehåll, som upptages i stadsplanelagskommitténs här bifogade förslag.

Bilaga.

Jämte det denna åtgärd vidtages, bör den mättningsförordning, vartill förslag nu blivit underställt riksdagens bedömande, begränsas på sätt stadsplanelagskommittén jämväl hemställt, att omfatta allenast sådana mättningsförrättningar, som avse skiftesväsendet på landsbygden och skiften enligt 6 kap. fastighetsbildningslagen.

Å andra sidan äro vi emellertid övertygade därom, att det bör för städerna och de stadsliknande samhällena vara till gagn, om en för deras speciella mättningsväsende avpassad mättningsstadga kommer till stånd. Det föreliggande förslaget är dock icke för sådant ändamål lämpat. Förslaget är i väsentliga delar av samma innehåll som det av lantmäterikommissionen år 1918 utarbetade förslaget. Mot sagda förslag reserverade sig emellertid båda de stadsmättningsmän, som i kommissionen hade säte; vi hänvisa till vad av dem blivit anfört. I och för omarbetning av förslaget har enligt 1919 års riksdags uttalade önskan i kommissionen blivit insatta en representant för städernas kommunalförvaltning och en representant för byggnadsstyrelsen; båda hava reserverat sig mot kommissionens beslut (se sid. 48 i propositionen). Kommissionens beslut har fattats av två representanter för lantmäteriväsendet, två lantbrukare och en lantdomare. Givet är, att den stora sakkunskap angående landsbygden och dess jordförhållanden, som inom kommissionen varit företrädd, icke kan ersätta bristen på sakkunskap angående städernas mättningsväsende. Stadsplanelagskommittén, som, enligt riksdagens likaledes uttalade önskan, även fått yttra sig, har bestämt motsatt sig städernas mättningsväsendes inordnande under lantmäteristyrelsen. Med hänsyn till behovet av mättningsregler för städerna har emellertid stadsplanelagskommittén, under betonande dock av sin bristande tekniska sakkunnighet, ifrågasatt den anordning, att bestämmelserna i lantmäteristyrelsens mättningsförordning

skulle genom särskild kungörelse förklaras skola i städerna tillämpas tills vidare och intill dess en städernas behov fullt motsvarande mätningstadga hunnit bliva genom för sådan uppgift sakkunniga män utarbetad. Byggnadsstyrelsen (sid. 53 i propositionen), som tyvärr icke kunde beredas längre tid än ett par dagar för granskning av lantmäterikommisionens förslag, har icke kunnat tillstyrka ett dylikt provisorium; styrelsen har dels förklarat, att den måste »bestämt avstyrka, att den av lantmäterikommisionen föreslagna mätningssadgan för lantmäteriväsendet förordnas gälla även för stad, annat än vid förrättningar enligt 6 kap. av lagen om fastighetsbildning i stad, ävensom avstyrka, att lantmäteristylelsen förordnas utöva tillsyn även över stadsmätningväsendet i övrigt», dels ock hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om utarbetande av förslag till mätningssadga för stad. Nämnas må slutligen att under sistlidne december lantmäterikommisionen anmodade städernas byggnadsnämnder att yttra sig i förevarande ärende; emellertid erhöilo nämnderna icke längre tid härför än några få dagar. Oavsett att, såsom jämväl från flera håll betonades, ärendet uppenbarligen var av beskaffenhet att böra underställas städernas beslutande myndigheter, synes det icke vara tillbörligt att avkräva kommunala myndigheter uttalanden i en så omfattande och viktig fråga under dylika brådskande omständigheter. Detta framhölls ock ej minst av de större städernas byggnadsnämnder, och givet är, att resultatet av remissen måste anses vara skäligen negativt.

Läget i denna fråga är således, att det förslag angående städernas mätningväsende, som från lantmäterihåll urgeras och av Kungl. Maj:t underställts riksdagens granskning, är avstyrkt såväl av de sakkunniga representanter för sagda mätningväsen, som därmed haft befattning, som även av samtliga angående förslaget hörda personer och myndigheter, vilka representera kännedom om städernas kommunalförvaltning samt om stadsplaneväsendet.

Vi tillåta oss uttala den mening, att det skulle vara en olycka, jämförlig med den, som hotade genom 1911 års förslag om lantmätaremonopol för stadsplanernas upprättande, för den händelse lantmäteristylelsen skulle bliva kontrollmyndighet över mätningväsendet inom städerna på sätt är förutsatt i 1918 års kungörelse och den nu föreslagna mätningssadgan. Det må betonas, att vi med detta vårt uttalande på intet sätt åsyfta att underkänna lantmäteristylelsens allmänna kompetens inom dess verksamhetsområde. Men vi bestrida, att styrelsen är skickad att övertaga de uppgifter, varom här är fråga, och vi bestrida möjligheten av att, om styrelsen förlänas den ställning,

som den här önskar erhålla, undvika konflikter till ingens båtnad men till det helas skada.

Lantmäteristyrelsen är, såsom naturligt är, organiserad uteslutande för att handhava ledandet av det legala jorddelningsväsendet på landsbygden. Det har från dess eget håll vitsordats, att den befattning, som den eventuellt tidigare haft även med städernas förhållanden, sedan länge fallit i glömska. Att nu, sedan stadsplaneväsendet nått en sådan blomstring och betydelse, återuppliva densamma, vore förvisso ett betänkligt steg tillbaka. Lantmäteristyrelsens ådagalagda strävan att utvidga sin verksamhetskrets till områden, där den icke hör hemma, bör visas tillbaka, och detta är så mycket nödvändigare som styrelsen tydligen utgår från den oriktiga förutsättningen, att städernas mätningväsen är försumpat och att det för städernas utveckling är nödvändigt, att styrelsen med kraftiga medel ingriper och rycker upp städerna. De disciplinära maktmedel, som styrelsen anser sig behöva gentemot städerna, giva en antydning härom, och styrelsen har vid olika tillfällen gjort uttalanden i sådan riktning. Häremot tillåta vi oss citera stadsplanelagskommittén, som konstaterar, »att det är i våra städer, som de moderna mätningsskottmetoderna först utexperimenterats och tillämpats; det är där, som mätningsskottväsendet, just till följd av kommunernas frihet från ensidiga och generella kontrollföreskrifter, nått sin högsta fulländning». Kommittén tillägger: »Kommittén vill ingalunda ifrågasätta annat än att inom de smärre stadssamhällena mätningsskottförhållandena, liksom så mycket annat, här och var lämna åtskilligt övrigt att önska, och att så kommer att endels vara fallet även om en mätningsskottstadga för städerna utfärdas. Men kommittén tror icke, att försök bör göras att avhjälpa de eventuellt förekommande bristerna genom städernas förläggande under ett centralt ämbetsverks chefsmyndighet på sätt här blivit ifrågasatt. De anmärkningar, som kunna göras mot de mindre stadssamhällenas mätningsskottväsen, gälla i lika mån deras byggnads- och stadsplaneväsen, men ingalunda ifrågasätter byggnadsstyrelsen vare sig med hänsyn till stadsplanekartorna eller till andra delar av stadsplaneväsendet av den anledningen åtgärder sådana som här vidtagits och föreslagits. Kostnaderna för staten och olägenheterna för kommunerna av dylika åtgärder komma med säkerhet att vida överväga det gagn, som därav kan vara att vänta.»

Vi få även erinra om, att byggnadsstyrelsen i sitt utlåtande uttalat den mening, att frågan om sättet för och omfattningen av en statlig kontroll av och tillsyn över mätningsskottväsendet i stad endast kan diskuteras och avgöras i samband med utredning av frågan om innehållet i

en mätningsstadga för stad. Emellertid tillägger byggnadsstyrelsen härvid: »Styrelsen förmodar emellertid sådan utredning skall ådagalägga, att statlig tillsyn över städernas mätningssväsen varken i den omfattning lantmäterikommissionen nu föreslagit eller den vidsträcktare, som lantmäteristyrelsen i sitt underdåniga utlåtande för sin del förordnat, är av behovet påkallad. Skulle ifrågavarande tillsyn över huvud taget kunna läggas hos en enda statens myndighet, därvid lantmäteristyrelsen näppeligen torde kunna komma i fråga, komme denna tillsyn, enligt byggnadsstyrelsens tanke, huvudsakligen vara av rådgivande och upplysande art samt innebära granskning av besvärssärenden rörande mätningförrättningar. Styrelsen är därför av den meningen, att behovet av sådan för staten dyrbar tillsyns- och kontrollapparat beträffande städernas mätningssväsen, som den lantmäterikommissionen föreslagit, icke är vederbörligen styrkt, utan torde tvärtom skäl föreligga att anse den för ifrågavarande ändamål onödig.»

Vår mening är således, att beträffande städernas mätningssväsen det riktiga är, att genom för detta ändamål sakkunniga personer utarbetas en för städernas särskilda behov lämpad mätningsstadga. Riksdagen torde böra därom hos Kungl. Maj:t göra anhållan.

Det synes onekligen egendomligt, att det i denna tid, då statsmakternas strävanden böra inriktas på att förbilliga och förenkla den statliga förvaltningen, skall erfordras särskilda ansträngningar för att hindra, att den statliga kontrollapparaten utsträcker till område, där den enligt alla de på det området verkligt sakkunniga skulle verka till skada. Lantmäteristyrelsens verksamhetsiver må vara än så aktningvärd, styrelsen tyckes emellertid icke hava tillräckligt sinne för den betydelse, som självständighet och frihet i verksamheten har för den allmänna utvecklingen och välbefinnandet icke minst inom kommunerna. Denna anmärkning gäller icke endast föreliggande ärende i den del, som av oss här behandlats, sålunda vilja vi exempelvis påpeka, att medan stadsplanelagskommittén uttryckligt formulerat ett förslag till § 1 av mätningförrordningen på sådant sätt, att det fortfarande icke skulle vara omöjligt att på landsbygden företaga jordavsöndringar även utan att anlita lantmätare eller tillämpa särskilda mätningföreskrifter, blev denna formulering av lantmäteristyrelsen i dess utlåtande ändrat så, att även varje jordavsöndring skulle falla under mätningförrordningen med dess invecklade föreskrifter. I denna detalj har lantmäteristyrelsens förslag av Kungl. Maj:t avböjts; bäst skulle varit, om Kungl. Maj:t även i andra avseenden ställt sig avvisande mot lantmäteristyrelsen.

Slutligen vilja vi till undvikande av varje missförstånd betona, att de yrkanden, som av oss här framställts, under inga omständigheter må betraktas från synpunkten av något slags motsättning mellan städernas och landsbygdens intressen. Föreliggande fråga i dess av oss behandlade del torde äga ganska ringa intresse för landsbygden. Vad vi önska är endast, att den centralmyndighet, vars uppgift är att lämna biträde vid och öva tillsyn över landsbygdens jorddelningsförrättningar, till vilken uppgift den lär vara synnerligen väl skickad, icke varder, städerna till skada och statsverket till onödig kostnad, tillagd nya uppgifter inom städerna, för vilka den icke är lämpad.

Den proposition, vilken givit anledning till vår motion, avser anvisande av anslag till lantmäteriväsendet, varibland jämväl till den utvidgning av lantmäteristyrelsen, som funnits nödvändig under förutsättning att städernas mätningssväsen bleve lagt under styrelsens kontroll enligt den föreslagna mättningsförordningen. I vad mån ett godkännande av våra yrkanden om städernas befriande från den ifrågasatta kontrollen bör föranleda till jämkning å de i propositionen gjorda anslagskraven, lär icke kunna bedömas utan särskild utredning, vilken lämpligast torde åvägabringas inom vederbörande utskott. Något förslag därom hava vi för den skull icke ansett oss böra göra.

Med återopande av det anförda få vi således hemställa:

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla,

dels att tillsynen å städernas och de stadsliknande samhällenas mätningssväsen måtte ordnas i huvudsaklig överensstämmelse med stadsplanelagskommitténs förslag, upptaget i det kungörelseförslag, som finnes bifogat denna motion;

dels att den mättningsförordning, vartill förslag åtföljer propositionen, måtte utfärdas att lända till efterrättelse endast vid förrättning, som av lantmätare verkställas enligt skiftesstadgan eller andra angående delning av jord å landsbygden gällande författningar, ävensom vid förrättning, som företages på grund av 6 kap. i lagen om fastighetsbildning i stad;

dels ock att utredning måtte genom personer, som äga särskild sakkunskap i fråga om städernas stadsplaneväsen, mätningsteknik och allmänna förvalt-

ning, anordnas för åstadkommande av en efter städernas behov lämpad mätningsstadga.

Stockholm den 7 april 1920.

<i>Herm. Lamm.</i>	<i>And. Pers.</i>	<i>Knut A. Tengdahl.</i>
<i>K. von Geijer.</i>	<i>Joh. Nilsson,</i> Malmö.	<i>Edv. Björnsson.</i>
<i>Johan Östberg.</i>	<i>Carl Swartz.</i>	<i>Gustaf Boman.</i>
	<i>Fritz Lindqvist.</i>	

Bilaga.

Förslag

till

**Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse med vissa föreskrifter angående mät-
ningsväsendet inom rikets städer;**

given Stockholms slott den 1920.

VI GUSTAF etc. göra veterligt, att VI, efter vederbörandes hörande, funnit gott förordna som följer:

1 §.

1 mom. Tillsynen å stads mättningsväsen utövas av byggnadsnämnden.

2 mom. I fråga om förrättningar, som omförmälas i 6 kap. av lagen om fastighetsbildning i stad, åligger det lantmäteristyrelsen att hava överinseende över tillämpningen av samma lag.

2 §.

Beträffande förrättningar, som omförmälas i 6 kap. av lagen om fastighetsbildning i stad, tillkommer det lantmäteristyrelsen

att utfärda allmänna anvisningar med därtill hörande modeller och formulär samt på begäran meddela råd och upplysningar;

att från vederbörande infordra kartor och handlingar till förrättning, som här avses;

att, där sålunda infortrade kartor och handlingar därtill föranleda samt det befinnes nödigt, låta verkställa erforderlig undersökning å ort och ställe, samt att, om anledning till anmärkning förekommer, vidtaga de åtgärder, som för vinnande av rättelse erfordras.

3 §.

Byggnadsnämnd åligger att till lantmäteristyrelsen insända uppgift å i staden anställd mättningsman, och skall hos lantmäteristyrelsen föras förteckning över mättningsmännen.

4 §.

Beträffande förrättningar, varom förmäles i 6 kap. av lagen om fastighetsbildning i stad, skall, där de verkställas av mättningsman i stad, i tillämpliga delar gälla vad i 48 § 1 mom. och 50 § 1 mom. i instruktionen för lantmäteristyrelsen och rikets lantmätare finnes stadgat i fråga om redovisning.

5 §.

Där ej Konungen på särskild framställning annorlunda förordnar, skola kartor och handlingar rörande stadsplan, tomtindelning, tomtmätning, avstyckning och arealavmätning så ock kartor och handlingar rörande andra mättningsförrättningar, som angå ägo gränser, på stadens bekostnad under byggnadsnämndens vård förvaras i brandfri lokal.

Saknas tillgång till brandfri lokal, åligger det byggnadsnämnden att till lantmäterikontoret i länet överlämna kopior och avskrifter av kartor och handlingar, som nu sagts; dock att denna bestämmelse icke gäller:

- a) karta eller handling, varav exemplar å lantmäterikontoret finnes eller till följd av meddelade bestämmelser skall av förrättningsmannen dit redovisas;
- b) tomtkarta, som upprättats före den 1 januari 1918, och
- c) stadsplanekarta med beskrivning, där styrkt avritning av kartan jämte styrkt avskrift av beskrivningen efter vad i § 11 mom. 3 av byggnadsstadgan för rikets städer sägs skall förvaras i civildepartementet.

6 §.

Vad i 1—5 §§ stadgas om stad skall äga motsvarande tillämpning i avseende å samhälle å landet, där den för städerna gällande ordning för bebyggande skall iakttagas.

Denna kungörelse träder i kraft den 1920, då kungörelsen den 16 augusti 1918 med vissa föreskrifter angående mättningsväsendet inom rikets städer och sådana samhällen å landet, där den för städerna gällande ordning för bebyggande skall iakttagas, med däri genom kungörelsen den 29 november 1918 företagna ändringar upphör att gälla.

Det alla, som etc.